

בש"פ 727/23 - אברהם עזרן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 727/23

לפני: כבוד השופט י' כשר

העורר: אברהם עזרן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום
19.1.2023 במ"ת 20134-12-22, שניתנה על ידי
כבוד השופט א' גורדון

תאריך הישיבה: ט' בשבט התשפ"ג (31.01.23)

בשם העורר: עו"ד מיכאל עירוני

בשם המשיבה: עו"ד שני פוגודה

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' גורדון) מיום 19.1.2023 במ"ת 20134-12-22, בה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו.

2. ביום 11.12.2022 הוגש נגד העורר ושניים נוספים (להלן: נתנאל ומאיר) כתב אישום המייחס לעורר עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בתמציתו של המתואר בכתב האישום, לאחר עימות פיזי ומילולי בין נתנאל לבין מאיר ועימות פיזי נוסף בין מאיר לבין עובד של נתנאל, "התארגנה" קטטה בין נתנאל וחבריו (עליהם נמנה גם העורר) לבין מאיר, אחיו וחבר. על פי הנתען, במהלך הקטטה המתוארת חטף העורר מקל שהביא עמו מאיר, והכה בעוצמה בראשו של אור, אחיו של מאיר. כתוצאה מכך, חש אור,

עמוד 1

באופן מידי, בשיתוק בפלג גופו הימני. לאחר מכן ספג אור גם אגרוף ומכת אלה ממשותף אחר בקטטה והחל לפרסם. לאור נגרמו חבלות ראש קשות, הוא אושפז למשך שבועיים, ובהמשך נדרש להליכי שיקום במרכז רפואי ייעודי.

3. כבר עתה יצוין כי ביום 6.12.2022 נעצר מאיר, וכי ביום 8.12.2022 הורה בית משפט על שחרורו ל"מעצר אדם" – פיקוח רצוף בידי מפקחות שאושרו (עמ"ס 14880-12-22). במסגרת החלטה זו בעניינו של מאיר, פירט בית המשפט כי לצד עילת המסוכנות, יש מקום לשקול, בין היתר, את העובדה שמעורבותו של מאיר נחשפה בשל תלונת משפחתו, על רקע פציעתו של אחיו אור באירוע; את מצבה של משפחתו, ואת העובדה שמעצר בית מלא בפיקוח עלול להקשות עליהם לסעוד את אור. באשר למידת מסוכנותו של מאיר, קבע בית המשפט המחוזי כי העובדה שהיחידה החוקרת לא מצאה לנכון לעצרו מיד לאחר שמעורבותו נתגלתה לה, בצירוף העובדה שמדובר בבחור צעיר ללא הרשעות קודמות, ממתנות את אומדן הסיכון ומאפשרות להורות על שחרורו ל-"מעצר אדם".

4. ביום 11.12.2022, בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצרו של שלושת הנאשמים (לרבות העורר דן) עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינם, ולחלופין להורות על הארכת תנאי השחרור של מאיר באמצעות מעצר בית. ביום 14.12.2022 קבע בית המשפט המחוזי כי קיים ניצוץ ראיתי למיחוס לשלושת הנאשמים, וכי המעשים בהם הינם מואשמים מקימים עילת מעצר. בהמשך לכך, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר ונתנאל עד למתן החלטה אחרת, וכן על הארכת תנאי השחרור של מאיר.

5. ביום 15.12.2022, לאחר שנשמעו טענות הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי כי ישנן די ראיות לכאורה בעניינם של שלושת הנאשמים. באשר לעילות המעצר והתנאים ההולמים אותו, קבע בית המשפט המחוזי כי חרף העובדה שהעורר "נכנס לתמונה" בשלב הקטטה בלבד, ולא נטל חלק באירועי הרקע שקדמו לה, נכונותו "להתגייס" לאירוע האלים מדברת בעד עצמה. כמו כן, קבע בית המשפט המחוזי כי הפגיעה שספג אור מידי העורר היא קשה עד מאוד, וכי מעשיו של העורר מקימים עילת מסוכנות. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי אינו סבור שהמקרה מחייב את מעצרו של העורר ושל נתנאל מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים בעניינם, ואף לא את הפנייתם לתסקיר, וזאת נוכח העומס המוטל על שירות המבחן אשר עלול להוביל להמתנה ממושכת.

בהמשך לכך, התייחס בית המשפט לשיקול השוויון בין הנאשמים השונים, ובין היתר עמד על כך שישנם קווי דמיון בין עניינו של העורר לבין עניינו של מאיר, בשים לב לכך שהעורר ומאיר הגיעו לקטטה כאשר הם צופים פני עימות. יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי קבע כי תוצאות מעשיו של העורר קשות מאוד, וכי חלק נכבד מהנסיבות שעמדו בבסיס החלטתו להורות על שחרורו של מאיר ל-"מעצר אדם" אינן מתקיימות בעניינו של העורר. נוכח כל האמור, קבע בית המשפט כי עניינו של העורר "מצריך לכל הפחות" מעצר בית" בפיקוח הולם", וכי ככל שתוצע חלופה מתאימה, ניתן יהא להימנע מהמשך פגיעה בחירותו. ביום 18.12.2022 ניתנה החלטה משלימה של בית המשפט המחוזי, במסגרתה הורה על שחרורו של העורר למעצר בית מלא בפיקוח מספר ערבים.

יצוין כי העורר לא הגיש ערר על ההחלטות מיום 15.12.2022 ומיום 18.12.2022.

6. ביום 5.1.2023 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו, כך שיתאפשר לו לצאת לעבודה בליווי מפקח צמוד. בבקשה נטען כי זו הוגשה "ברקע החלטת בית המשפט הנכבד לשחרר את [מאיר] למעצר אדם בלבד".

7. ביום 19.1.2023 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי הדוחה את בקשתו של העורר לעיון חוזר. בית המשפט המחוזי קבע כילא התחדש דבר מה מהותי, לא חלף זמן רב ולא נשתנו הנסיבות מאז ההחלטות שניתנו ביום 15.12.2022 וביום 18.12.2022. כמו כן, בית המשפט המחוזי הפנה לנימוקים בהחלטתו מיום 15.12.2022 לעניין הנסיבות החריגות שבגינן הושם מאיר ב"מעצר אדם", וציין כי אינן נוגעות לעורר.
8. מכאן הערר שבפניי. העורר טוען כי בית המשפט שגה בכך שקבע כי לא חלף די זמן, בנסיבות העניין, וזאת מבלי שבחן את כל השיקולים הנדרשים לכך. בנוסף, טוען העורר כי הופלה לרעה בהשוואה לתנאי השחרור של מאיר, וזאת חרף העובדה שחלקו בעימות היה קטן יותר.
9. לאחר עיון בערר על נספחיו, ולאחר שמיעת הצדדים בדיון שנערך בפניי ביום 31.1.2023, מצאתי כי דינו של הערר להידחות.
10. סעיף 52(א) לחוק המעצרים קובע כי עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאים לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בעניין הנוגע למעצר, שחרור או להפדת תנאי השחרור בערובה, "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".
- עיון בערר מלמד כי בחלקו העיקרי הינו מבקש לשכנע כי יש להתערב בקביעתו של בית המשפט קמא לפיה לא חלף זמן ניכר מאז ההחלטות בהן נקבעו תנאי שחרורו של העורר בערובה.
- ככל שמבקש העורר לטעון כי חלוף הזמן בין החלטות בית המשפט שקבעו את תנאי השחרור בערובה לבין פנייתו בבקשה לעיון חוזר, מקיים את החלופה, הקבועה בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, בדבר "...עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה", הרי שטענה זו הינה חסרת בסיס. זאת לאור העובדה שבין מועד מתן ההחלטות לבין מועד הגשת הבקשה לעיון חוזר חלפו פחות מעשרים יום בלבד. אכן, אין בהוראת הדין ואף לא בהלכה הפסוקה קביעה המגדירה את פרק הזמן המדויק אשר הוא פרק הזמן המינימלי שצריך לחלוף כדי שניתן יהיה לומר כי "...עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". אולם, ברי שפרק זמן של כעשרים יום אפילו אינו מתקרב לפרק זמן מינימלי כאמור.
11. גם טענתו הנוספת של העורר, בדבר השוואת תנאיו של העורר, לאלו של מאיר, הינה חסרת בסיס:
- ראשית, טענה זו לא יכולה היתה להוות טעם טוב לבקשה לעיון חוזר, מהטעם הפשוט שהיא נטענה ונדונה בהחלטות מושא הבקשה לעיון החוזר(וראה המפורט בסעיף 5 לעיל). משכך, טענה זו אינה באה בגדרן של החלופות האחרות שקבועות בסעיף 52(א) לחוק המעצרים ("...אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות...").
- שנית, הטענה בדבר הפלייתו לרעה, כביכול, של המבקש, בכל הנוגע לתנאי חלופת המעצר שנקבעו לו, לעומת התנאים שנקבעו למאיר, אינה יכולה להישמע כלל. זאת משום שטענה זו נדונה והוכרעה, כאמור, בהחלטה מיום 15.12.2022, והעורר לא הגיש ערר על החלטה זו.

שלישית, קביעתו של בית המשפט קמא לעניין זה, כמובהר וכמפורט בהחלטתו מיום 15.12.2022, סבירה ומקובלת עליו גם לגופם של דברים.

12. סוף דבר: כעולה מהמקובץ לעיל, דינו של הערר להידחות.

ניתנה היום, ט"ו בשבט התשפ"ג (6.2.2023).

ש ו פ ט
